

Arrest

nr. 309 133 van 1 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 / 3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 22 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 22 oktober 2023 en verzoekt op 24 oktober 2023 om internationale bescherming. Op 25 januari 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 januari 2024 aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Kaspi. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan.

U bent homoseksueel en had van 2015 tot 2023 een seksuele relatie met uw voetbaltrainer, Z. J. Op 15 mei 2023 werden u en Z. door uw ploegmaat S. G. betrappt tijdens seks. U vroeg S. later op training om aan

niemand te vertellen wat hij gezien had. Op 20 juni 2023 had u ruzie met S. waarop S. aan uw broer vertelde dat hij u en Z. betrappt had. Uw broer vertelde het door aan uw ouders. Uw vader was razend en kwam achter u aan met een mes. U vluchtte naar Tbilisi.

Na een maand in Tbilisi reisde u op 26 juli 2023 naar Polen. U werkte drie maanden in Polen en reisde op 23 oktober verder naar België. Op 25 oktober 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en verschillende foto's neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In verband met de grondslag van uw verzoek blijkt uit het onderzoek van uw verklaringen dat u geen ernstige aanwijzingen hebt gegeven die kunnen bewijzen dat u uw land hebt verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of dat u deze vrees kunt aanhalen bij een eventuele terugkeer naar uw land. U hebt ook geen ernstige redenen gegeven die kunnen bewijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U vreest bij terugkeer naar Georgië gedood te worden door uw vader, die uw homoseksualiteit niet aanvaardt (NPO, p.10)

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat een groot deel van de Georgische bevolking nog steeds negatieve gevoelens koestert ten aanzien van homoseksualiteit, niettemin de houding tegenover LGBTI+personen sinds 2016 is verbeterd. Vooral in de regio's zijn deze gevoelens diepgeworteld. In Tbilisi zijn mensen meer open-minded. Leden van de LGBTI+-gemeenschap in Georgië kunnen in hun dagelijkse leven bijgevolg nog steeds op verschillende vlakken geconfronteerd worden met discriminatie, onder meer op vlak van onderwijs, tewerkstelling en gezondheidszorg. Ook in de gezinscontext is er vaak sprake van homofobie, hoewel verschillende LGBTI+-personen er na hun outing wel een goede band met hun familie op na houden. Daarnaast lopen leden van de LGBTI+-gemeenschap, transvrouwen in het bijzonder, het risico om slachtoffer te worden van geweld en haatmisdrijven. Het aantal geweldsincidenten neemt doorgaans toe wanneer het thema actueel is, traditioneel in de periode rond de internationale dag tegen homofobie en transfobie (IDAHOT) op 17 mei en de Pride Week in de maand juli. Het betreffen hier echter geen systematische persoonsgerichte aanvallen. Dankzij opleidingen voor politieagenten, onderzoekers en procureurs verloopt de identificatie van haatmisdrijven de laatste jaren ook beter, al blijft een doeltreffend onderzoek naar haatmisdrijven vaak een uitdaging. Niettegenstaande de LGBTI+-gemeenschap een van de kwetsbaarste groepen in Georgië blijft, is er actueel dus geen sprake van veralgemeende vervolging van LGBTI+-personen.

In hoeverre LGBTI+-personen blootstaan aan homo- of transfobie en/of discriminatie en in hoeverre dergelijke problemen naar aard, intensiteit en draagwijdte beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dient dan ook individueel beoordeeld te worden. U slaagt er echter niet in aan te tonen dat er in uw concreet geval sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

In verband met **de feiten waaraan u beweert te zijn blootgesteld** en die aan de basis van uw vlucht liggen, dient te worden vastgesteld dat ze niet geloofwaardig zijn. Uw verklaringen in verband met **uw vrees in geval van terugkeer** zijn niet overtuigend.

Ten eerste moet vastgesteld worden dat u niet weet wat er met Z. gebeurd is na uw vertrek. U verklaart hier geen interesse in te hebben (NPO, p.7). Er kan echter verwacht worden dat u wel degelijk inspanningen levert om te weten te komen wat er met Z. gebeurde nadat jullie betrappt werden aangezien dit u zou kunnen

helpen de ernst van uw eigen vrees in te schatten. Dat u dit naliet doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten tweede blijkt uit uw relaas niet welke gevolgen de betrapting op het leven van Z. had. S. zou tegen uw broer gezegd hebben dat hij u en Z. gezien had in het bos (NPO, p.7), Z. werd dus net als u betrapt tijdens seks met een man. U verklaart dat de vriendenclub van uw vader, uw burens en de mensen heel agressief waren tegen u (NPO, p.6). U groeide op in een traditionele familie (NPO, p.8). Redelijkerwijs kan gesteld worden dat het aannemelijk is dat Z. ook negatieve gevolgen zou ondervinden, hij is immers degene die als voetbaltrainer een seksuele relatie met een jongere speler had. Echter lijkt Z. op basis van zijn activiteiten op sociale media (facebook Z. J., toegevoegd aan uw administratief dossier) zijn leven in Georgië als voetbaltrainer gewoon verder te zetten. Ook u bent niet op de hoogte van enig gevolg voor Z. nadat jullie betrapt werden. Dit maakt het weinig aannemelijk dat Z. daadwerkelijk betrapt werd terwijl hij seks had met u.

Tenslotte moet erop gewezen worden dat u inconsistente verklaringen aflegt over uw maand in Tbilisi. Eerst verklaarde u dat u geen problemen ondervond en dat uw familie u niet kwam zoeken. Vervolgens zei u dat u van een vriend gehoord had dat uw vader u wel kwam zoeken maar dat hij u niet gevonden had (NPO, p.9). Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit bovenstaande volgt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u betrapt werd toen u seks had met Z. J. Het is dan ook niet geloofwaardig dat uw vader u als gevolg hiervan achterna zat met een mes, noch dat uw vader u bij terugkeer naar Georgië zou zoeken en vermoorden omwille van uw seksuele oriëntatie.

Aangezien de aangehaalde daden van vervolging niet geloofwaardig geacht, en voor zover uit uw verklaringen geen andere elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen bewijzen, meent het Commissariaat-generaal in het licht van de specifieke omstandigheden dat u niet bewijst dat u wegens uw seksuele oriëntatie in Georgië persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen die zodanig omvangrijk of ernstig zijn dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève vormen. Aangezien u geen andere feiten aanhaalt dan deze die u uiteenzette met het oog op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en deze zelfde feiten niet geloofwaardig worden geacht, dient te worden geconcludeerd dat er geen "zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen" dat u wegens diezelfde feiten een reëel risico op "doodstraf of executie" of "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing" in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de wet van 15 december 1980 zou lopen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs staven uw identiteit en afkomst uit Georgië, dewelke niet in vraag gesteld wordt door het CGVS. De foto van Z. en de foto van uzelf in voetbaluniform staven dat u voetbalde met Z. als trainer, wat niet betwist wordt door het CGVS. De foto's van u met uw nieuwe vriend die u in België ontmoette (NPO, p.6) kunnen eventueel indiceren dat u een relatie met die persoon heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van

het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst benadrukt verzoeker de niet-betwiste elementen uit zijn relaas, zijnde zijn homoseksuele geaardheid, het gegeven dat hij in Georgië een relatie had met een andere man genaamd Z. en het feit dat hij in België een nieuwe partner heeft.

Vervolgens gaat verzoeker in op (de geloofwaardigheid van) zijn problemen met zijn familie. Wat betreft de overweging van de bestreden beslissing, dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn problemen omdat hij niet zou weten wat er met Z. gebeurd is na zijn vertrek, oppert verzoeker dat hij met niemand nog contact heeft in Georgië en dat hij alle banden heeft verbroken. Hij verduidelijkt enerzijds dat hij en Z. in onvrede uit elkaar zijn gegaan. Hij geeft Z. de schuld van het feit dat hij het land moest verlaten, terwijl Z. op zijn beurt misnoegd is over het feit dat verzoeker hem niet heeft verteld dat S. zijn broer over de relatie heeft ingelicht en dat hij door zijn vader met een mes werd bedreigd. Hij besluit dat het, gelet op de moeilijke breuk tussen hem en Z., niet vreemd is dat er op heden geen contact is. Anderzijds stelt hij dat hij geen andere informatiebronnen met betrekking tot Z. heeft. Daarnaast betoogt verzoeker dat het voor hem niet nodig was om de situatie verder in te schatten, daar alles voor hem duidelijk werd toen hij door zijn vader met een mes uit het huis werd gejaagd. Hij onderstreept dat zijn verklaringen iedere twijfel uitsluiten over het feit dat (hij dacht dat) zijn familie hem wenst te vermoorden omwille van het feit dat hij de eer van de familie heeft geschaad. Waar de verwerende partij stelt dat het aannemelijk is dat Z. negatieve gevolgen zou ondervinden van het feit dat hij betrappt werd met verzoeker en dat Z. volgens zijn activiteiten op sociale media zijn leven gewoon verderzet zonder negatieve gevolgen, betoogt verzoeker dat hij niet kan uitsluiten dat Z. negatieve gevolgen heeft ondergaan, gelet op het gebrek aan contact. Bovendien kan er, aldus verzoeker, geen bewijswaarde gehecht worden aan een account op sociale media, daar mensen zich online anders voordoen dan in werkelijkheid. Hij besluit dat de foto's, gepost door een persoon met als accountnaam Z. J., geen bewijs vormen dat de trainer waar hij een relatie mee heeft gehad op heden een normaal leven in Georgië heeft. In deze oppert verzoeker verder dat het niet aannemelijk is dat zijn familie Z. iets zou aandoen. Hij verduidelijkt dat hij, omwille van zijn seksuele geaardheid en zijn gedrag, de eer van zijn eigen familie ten schande heeft gebracht en dat hij daarom wraak van zijn vader of personen die in zijn opdracht handelen vreest. Het zou volgens hem niet logisch zijn dat zijn familie iets tegen Z. zou ondernemen, daar het hijzelf was die zijn familie volgens hen ten schande heeft gemaakt en zij geen conflict willen veroorzaken met de familie van Z. Verzoeker besluit dat de gevolgtrekking van de commissaris-generaal in deze niet logisch te noemen is. Tot slot gaat verzoeker in op de vermeende inconsistentie in zijn verklaringen met betrekking tot zijn verblijf in Tbilisi. Hij stelt dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij verklaarde dat zijn familie hem niet ging zoeken. Hij verklaarde namelijk duidelijk dat zijn vader op zoek was naar hem. Daarnaast verklaarde hij dat zijn familie hem niet kwam opzoeken, hetgeen niet hetzelfde is als zoeken. Hij voegt hieraan toe dat hij geluk heeft gehad dat hij niemand van zijn familie is tegengekomen. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat zijn verklaringen wel degelijk logisch en geloofwaardig zijn en dat deze bovendien overeenkomen met de beschikbare COI informatie aangaande vervolging van LGBTQI+-personen door hun familie binnen de context van Georgië, waardoor er geloof gehecht kan worden aan de naar voren gebrachte vervolgingsfeiten.

Tot slot gaat verzoeker in op zijn geaardheid en de mogelijkheid tot het verkrijgen van nationale bescherming. Onder verwijzing naar de COI Focus, "*Georgië – algemene situatie*", 11 december 2023, stelt verzoeker dat de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië dramatisch te noemen is, dat zij behoren tot een van de kwetsbaarste groepen van de Georgische maatschappij, dat homofobie diepgeworteld zit in de Georgische maatschappij en dat velen hiermee te maken krijgen in de gezinscontext, zoals in zijn geval, dat er daarnaast discriminatie is op elk maatschappelijk vlak, dat haatmisdrijven met geweld bovendien heel frequent voorkomen in de hoofdstad Tbilisi, dat de politie onvoldoende bescherming wenst of kan bieden aan personen van de LGBTQI+-gemeenschap die het slachtoffer zijn van een haatmisdrijf, dat de politie weigert het nodige te doen om de deelnemers van evenementen van de LGBTQI+-gemeenschap op behoorlijke wijze te beschermen, dat de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap sinds de vorige COI Focus van januari 2023 niet is verbeterd en op sommige vlakken zelfs achteruit is gegaan, dat er nog steeds geen rekening wordt gehouden met de noden van de LGBTQI+-gemeenschap en hun mensenrechtensituatie er zelfs op achteruitgaat, dat haatmisdrijven ten aanzien van de LGBTQI+-gemeenschap zeer frequent voorkomen, dat de huidige mechanismen onvoldoende bescherming kunnen bieden en incidenten van geweld tegen de LGBTQI+-gemeenschap onvoldoende onderzocht worden, en dat het niet mogelijk is om in Georgië van familie gescheiden te leven en een verhuis naar Tbilisi hem niet in veiligheid zou brengen. Verzoeker citeert ook uit andere internetartikels inzake incidenten tijdens de laatste edities van de *Tbilisi Pride*. Verzoeker besluit dat uit deze landeninformatie blijkt dat de Georgische autoriteiten niet de wil hebben en niet in de mogelijkheid zijn om de rechten van LGBTQI+-personen te beschermen. Hij voegt hier nog aan toe dat er van hem niet redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zijn geaardheid zijn hele leven geheim zal kunnen houden en hij nooit het slachtoffer zal worden van homofob geweld of hij nooit door zijn familie gevonden zal worden.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om hem te erkennen als vluchteling, onderschikt om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste

instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Georgië, omwille van zijn homoseksuele geaardheid vermoord te worden door zijn familie. Verzoeker had een seksuele relatie met zijn voetbaltrainer Z. J. Zij werden tijdens de seks betrappt door een ploegmaat, die dit doorvertelde aan verzoekers familie. Zijn vader was razend en bedreigde hem met een mes, waarna verzoeker naar Tbilisi en uiteindelijk naar België vluchtte.

2.3.7.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. De Raad wijst er vooreerst op dat de homoseksuele geaardheid van verzoeker *in casu* op zich niet in twijfel wordt getrokken.

Uit de meest recente beschikbare landeninformatie, te weten de COI Focus "*Georgië. Algemene situatie*" van 11 december 2023 waarnaar de weblink in de bestreden beslissing is opgenomen, blijkt dat de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië nog steeds complex is, dat deze gemeenschap er nog steeds één van de kwetsbaarste groepen uitmaakt en dat er in de Georgische maatschappij, waarin homo- en transfobie diepgeworteld is – niettemin de houding sinds 2016 is verbeterd –, sprake is van discriminatie, intimidaties, pesterijen, alsook homofoob geweld tegen leden van de LGBTQI+-gemeenschap, dit zowel in familiale sfeer als in het openbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt dat homo- en transfobie een probleem is in Georgië. Vooral in de regio's zijn deze gevoelens diepgeworteld, terwijl mensen in Tbilisi meer *open-minded* zijn. Leden van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië kunnen in hun dagelijkse leven nog steeds op verschillende vlakken geconfronteerd worden met discriminatie, onder meer op vlak van onderwijs, tewerkstelling en gezondheidszorg. Ook in de gezinscontext is er vaak sprake van homofobie en ook de (religieuze) autoriteiten maken zich hier schuldig aan. Daarnaast lopen leden van de LGBTQI+-gemeenschap, transvrouwen in het bijzonder, het risico om slachtoffer te worden van geweld en haatmisdrijven. Het aantal geweldsincidenten neemt doorgaans toe wanneer het thema actueel is, traditioneel in de periode rond de internationale dag tegen homofobie en transfobie (IDAHOT) op 17 mei en de *Pride Week* in de maand juli, waarvan de *Gay Pride* in 2023 nog werd afgelast na de laakbare bestorming door extreemrechtse groeperingen. Het betreffen hier echter geen systematische persoonsgerichte aanvallen. Dankzij opleidingen voor politieagenten, onderzoekers en procureurs verloopt de identificatie van haatmisdrijven de laatste jaren ook beter, al blijft een doeltreffend onderzoek naar haatmisdrijven nog steeds een uitdaging.

Niettegenstaande de LGBTQI+-gemeenschap aldus één van de kwetsbaarste groepen in Georgië blijft, is er actueel geen sprake van veralgemeende vervolging van LGBTQI+-personen. Het loutere feit een LGBTQI+-persoon te zijn in Georgië is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Door verzoeker worden geen concrete en objectieve gegevens aangebracht die hierop een ander licht werpen. Hij verwijst in het verzoekschrift in dit verband naar dezelfde COI Focus van 11 december 2023 waarnaar de weblink door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing is opgenomen. Uit de voormelde COI Focus blijkt dat er in Georgië actueel geen sprake is van veralgemeende vervolging van LGBTQI+-personen. De andere internetartikelen inzake incidenten tijdens de laatste edities van de *Tbilisi Pride*, waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, liggen in lijn met deze informatie.

Een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming, waarbij verzoeker ertoe gehouden is zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Verzoeker maakt doorheen zijn relaas echter niet aannemelijk dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor (actuele) vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals hierna genoegzaam wordt toegelicht. Behalve de twee incidenten met zijn ex-schoonfamilie haalde verzoeker tijdens de administratieve procedure overigens geen voorvallen of problemen aan die hij in zijn land van herkomst zou hebben gekend omwille van zijn seksuele geaardheid.

De Raad benadrukt te dezen nog dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch ernstige schade inhoudt. Om tot internationale bescherming te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakt doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en hij brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Georgië

persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Aangaande de daden van vervolging waaraan verzoeker beweert blootgesteld te zijn en die de basis vormen voor zijn vertrek, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat deze – omwille van verschillende redenen – niet geloofwaardig zijn.

De Raad stelt na grondige lezing van het dossier vast dat verzoeker geen (geloofwaardige) voldoende zwaarwichtige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Enerzijds zijn verzoekers verklaringen, dat hij betraptd werd toen hij seks had met zijn voetbalcoach Z. J., dat zijn vader hem als gevolg hiervan met een mes achterna zat, dat zijn vader hem bij terugkeer naar Georgië zou zoeken en vermoorden omwille van zijn seksuele geaardheid en dat ook zijn ruimere omgeving heel agressief tegen hem werd nadat men zijn geaardheid te weten kwam, niet geloofwaardig. Zijn verklaringen inzake deze door hem voorgehouden daden van vervolging en de daaraan gekoppelde vrees bij terugkeer, zijn – omwille van verschillende redenen – niet overtuigend.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat verzoeker niet weet wat er met Z. J. gebeurd is na zijn vertrek richting Tbilisi, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Er kan namelijk verwacht worden dat hij hier interesse in heeft en inspanningen levert om te weten te komen wat er met Z. J. gebeurde nadat zij betraptd werden aangezien dit verzoeker zou kunnen helpen de ernst van zijn eigen vrees in te schatten. Dat verzoeker geen interesse had, zoals hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verklaarde (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7), kan hier dan ook geen verschoning bieden. In het verzoekschrift insinueert verzoeker dat hij geen interesse meer heeft in deze situatie omdat zij in onvrede uit elkaar zijn gegaan daar hij Z. J. de schuld geeft van het feit dat hij Georgië moest verlaten en Z. J. was op zijn beurt misnoegd over het feit dat verzoeker hem niet vertelde dat S. de familie van verzoeker over hun relatie had ingelicht en dat verzoekers vader hem met een mes bedreigd had. In deze oordeelt de Raad dat, zelfs al heeft verzoeker geen goede relatie meer met Z. J., hij toch interesse zou hebben in het lot van Z. J., daar dit een belangrijke weerslag heeft op zijn situatie. Voorts oppert verzoeker dat het voor hem niet nodig was om zijn situatie verder in te schatten, daar het voor hem duidelijk was dat zijn vader hem wilde vermoorden, zeker toen hij hem met een mes het huis uit jaagde. Dat uit het huis gezet worden onder dreiging van een mes een duidelijke boodschap is, wordt niet ontkend. Er kan echter ook niet ontkend worden dat de beslissing om te vluchten naar een ander land een ingrijpende beslissing is. Er kan dan ook wel degelijk verwacht worden dat verzoeker zijn situatie eerst verder inschatte alvorens deze toch wel drastische beslissing te nemen, hetgeen hij vooral had kunnen doen door na te gaan wat er met Z. J. gebeurde na zijn vertrek. Bovendien, uit het gegeven dat verzoeker na dit incident nog een maand in Tbilisi verbleef en uiteindelijk Georgië definitief verliet hetzij omwille van economische redenen, hetzij omdat zijn vader hem ook aldaar kwam zoeken (zie *infra*), kan afgeleid worden dat verzoeker toch enige tijd nam om zijn situatie in te schatten en de juiste oplossing te zoeken. In dat opzicht kan het nog meer verbazen dat hij niet naging wat er al dan niet gebeurde met Z. J., hetgeen hem bij uitstek zou toelaten zijn eigen situatie in te schatten. Tot slot wordt in het verzoekschrift nog gesteld dat verzoeker met niemand uit Georgië – zowel niet met Z. J. als met anderen – nog contact heeft en ook geen andere informatiebronnen heeft. Te dezen herhaalt de Raad dat verzoeker na het incident met zijn vader nog een maand in Tbilisi heeft gewoond, wat maakt dat hij zich hier niet kan verschuilen achter het feit dat hij na zijn vertrek uit Georgië geen contacten meer had aldaar. Tijdens zijn verblijf in Tbilisi moet hij wel nog met iemand contact gehad hebben, aan wie hij meer informatie gevraagd kon hebben, of kon hij minstens zelf meer pogingen ondernomen hebben om aan deze informatie te komen. In deze kan verwezen worden naar zijn verklaring dat hij via een vriend die in Tbilisi woonde vernam dat zijn vader hem aan het zoeken was en dat hij na zijn vertrek uit Georgië het contact met hem verbrak (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9).

Ten tweede legt verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal inconsistente verklaringen af over zijn verblijf in Tbilisi, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Wanneer verzoeker gevraagd werd waarom hij uit Tbilisi vertrokken is, verklaart hij dat hij omwille van economische overwegingen naar Polen trok, dat hij er geen problemen kende en dat zijn familie hem niet kwam zoeken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Vlak daarna lijkt hij te insinueren dat zijn vader hem wel kwam opzoeken en dat hij daarom richting Polen vluchtte, hetgeen hij – toen hij hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd – bevestigde door te stellen dat een vriend van hem had verteld dat hij zijn vader was tegengekomen in Tbilisi en dat hij naar hem op zoek was (*ibid.*, p. 9). Uit een eenvoudige lezing van deze niet voor interpretatie vatbare verklaringen blijkt duidelijk dat deze niet kunnen worden uitgelegd als zou verzoeker enerzijds verklaard hebben dat zijn familie hem zocht en anderzijds verklaarde dat zij hem

echter niet kwamen opzoeken, waarbij deze twee termen niet dezelfde betekenis hebben. Dit betoog vindt geen weerslag in de notities van het persoonlijk onderhoud.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog het volgende:

"[...] blijkt uit uw relaas niet welke gevolgen de betrapping op het leven van Z. had. S. zou tegen uw broer gezegd hebben dat hij u en Z. gezien had in het bos (NPO, p.7), Z. werd dus net als u betraptd tijdens seks met een man. U verklaart dat de vriendenclub van uw vader, uw burens en de mensen heel agressief waren tegen u (NPO, p.6). U groeide op in een traditionele familie (NPO, p.8). Redelijkerwijs kan gesteld worden dat het aannemelijk is dat Z. ook negatieve gevolgen zou ondervinden, hij is immers degene die als voetbaltrainer een seksuele relatie met een jongere speler had. Echter lijkt Z. op basis van zijn activiteiten op sociale media (facebook Z. J., toegevoegd aan uw administratief dossier) zijn leven in Georgië als voetbaltrainer gewoon verder te zetten. Ook u bent niet op de hoogte van enig gevolg voor Z. nadat jullie betraptd werden. Dit maakt het weinig aannemelijk dat Z. daadwerkelijk betraptd werd terwijl hij seks had met u."

De Raad beaamt vooreerst de vaststelling dat het aannemelijk is dat ook Z. J. negatieve gevolgen zou ondervonden hebben nadat hij samen met verzoeker betraptd werd, gelet op de overwegend homofobe maatschappij in Georgië en zeker gelet op het gegeven dat Z. J. degene is die als voetbaltrainer een seksuele relatie met een jongere speler had en dit terwijl hij een vrouw had (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Nog los van de vraag of Z. J. in de problemen zou komen met de familie van verzoeker, kan – gelet op het voorgaande – aangenomen worden dat hij in de problemen zou komen binnen zijn eigen omgeving. Desalniettemin kan niet zonder meer op basis van zijn sociale media besloten worden dat hij geen dergelijke problemen kende. Voormelde overweging van de bestreden beslissing wordt dan ook niet weerhouden. De Raad merkt evenwel op dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is.

Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden asielrelaas. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat het gegeven dat verzoekers verklaringen overeenstemmen met de beschikbare algemene informatie, geen afbreuk doet aan voormelde pertinente bevindingen die betrekking hebben op zijn eigen persoonlijke situatie.

Anderzijds stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen geen andere elementen blijken die een persoonlijke vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade kunnen bewijzen.

2.3.7.4. Daargelaten voormelde vaststellingen, wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de COI Focus "*Georgië Algemene situatie*" van 11 december 2023 blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's,

waaronder GYLA, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 11 december 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

Niettegenstaande uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Georgië op het vlak van bescherming van LGBTQI+-personen wel degelijk en nog steeds tekortkomingen zijn, blijkt uit de voormelde COI Focus dat ook LGBTQI+-personen bij de politie terecht kunnen voor klachten. Vanwege het risico op ongevoeligheid van de politie, angst voor de reactie van de politie, een mogelijk gebrek aan privacy tijdens ondervragingen en angst voor secundaire victimisatie en gedwongen *outing* hebben leden van de LGBTQI+-gemeenschap vaak echter weinig vertrouwen in de ordediensten en zouden zij nalaten klacht in te dienen bij de politie. Gedwongen *outing* zou voornamelijk voorkomen in de regio's. Het feit dat de organisatoren van het homofob geweld van 5 en 6 juli 2021 nog niet zijn bestraft, heeft dit wantrouwen nog versterkt. Dit leidt ertoe dat LGBTQI+-personen eerder een beroep doen op ngo's zoals *WISG*, *Equality Movement* en *Temida* om verdere stappen te ondernemen wanneer zij geconfronteerd worden met problemen. Wanneer een ngo betrokken is in een zaak, wordt deze vaak ook serieuzer genomen. Desalniettemin raden ngo's, waaronder *Equality Movement*, leden van de LGBTQI+-gemeenschap actief aan om naar de politie te stappen. De houding van politieagenten is de laatste jaren bovendien merkbaar verbeterd, mede dankzij opleidingen en sensibilisering. Als de politie niet helpt, is het ook mogelijk om naar de *Public Defender* te stappen. De betrokkenheid van de *Public Defender* zorgt er vaak voor dat een zaak grondig onderzocht wordt.

De algemene informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst teneinde de beschermingsmogelijkheden van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië op de korrel te nemen, betreft eveneens louter de voormelde COI Focus zelf of informatie die hiermee in lijn ligt. Hij toont hiermee bijgevolg niet aan dat de hiervoor beschreven situatie niet correct of niet actueel zou zijn. Het gegeven dat er ruimte is voor verbetering betekent niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om (hem) bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

De Raad wijst erop dat het, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook aan verzoeker zelf toekomt om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Hij slaagt hierin evenwel niet. Verzoeker toont niet aan dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gevraagd of hij in Georgië naar de politie is gegaan, antwoordt verzoeker ontkennend (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8). Vervolgens gevraagd waarom hij dit niet deed, verklaarde hij dat hij dit niet nodig vond, daar zijn eer sowieso al beschadigd werd bij zijn familie en dit zijn eer nog meer zou beschadigen. Hij voegt hieraan toe dat hij in een traditionele familie is opgevoed (*ibid.*). Uit deze verklaringen kan geenszins worden afgeleid dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om verzoeker bescherming te bieden. Dat verzoekers eer volgens zijn familie toch al geschonden is, neemt niet weg dat de Georgische autoriteiten hem nog zouden kunnen beschermen tegen verdere acties vanwege zijn familie.

De kritiek van verzoekers advocaat ter terechtzitting op de algemene actuele situatie in Georgië is tot slot dermate algemeen en volstaat niet om *in concreto* aan te tonen dat verzoeker bij terugkeer verstoken zal blijven van hulp en/of bescherming.

Gelet op het voorgaande overtuigt verzoeker niet dat hij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hem gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden. Hij toont aldus niet aan dat in zijn geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat hij daartoe geen toegang zou hebben en hij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen.

2.3.7.5. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.6. Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Georgië te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door zijn ex-schoonfamilie.

2.3.7.7. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van nationaliteit van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die

inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS
--------------	--------------